

Arrest

nr. 167 751 van 18 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verbrekiingsarrest van de Raad van State met nr. 232.855 van 10 november 2015.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE MEERLEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVELOM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijkbesluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.06.2013 werd ingediend door:

*Naam: A(...) Voorna(a)m(en): R(...) O(...) Nationaliteit: Nigeriaan Geboortedatum : (...)
Geboorteplaats: (...). Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ' beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3e van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*

Uit de voorgelegde belastingaangifte blijkt dat de Belgische partner van betrokkene een gezamenlijk belastbaar inkomen heeft van 9.574,49 euro, wat neerkomt op 797,87 euro per maand. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een 'minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen.

Betrokkene legde ook nog het de oprichtingsakte van een eigen zaak voor. Aangezien er verder geen bewijzen van de inkomsten van deze zaak werden voorgelegd, kan er niet afgeleid worden of deze inkomsten stabiel, toereikend en regelmatig zijn.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden . ingetrokken.

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis Art. 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Het artikel 8 EVRM kan misschien niet worden uitgelegd al zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen, toch voldoet verzoeker eveneens aan artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet en voldoet aan de voorwaarden tot vestiging.

Waar verweerster stelt dat verzoeker niet bewijst dat hij een feitelijke gezin vormt met een Belg minstens niet bewijst dat hij niet is bewezen dat er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verweerster kan dit niet aanhouden nu meer dan duidelijk is dat verzoeker een feitelijke gezin vormt met mevrouw E(...) O(...) en dit sedert 2009.

*Ook het element waarbij het aan de Staat is om de openbare orde te waarborgen en zich het recht toeëigent om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren is niet aan de orde, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, tot tweemaal toe een tijdelijk verblijf aan verzoeker heeft toegestaan.
Dat het middel bijgevolg gegrond is."*

2.1.2. Uit de adstructie van het middel blijkt dat het gericht is tegen "een" beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, maar niet tegen diegene die thans werd aangevochten. Immers, zoals de verwerende partij dat terecht benadrukt, wordt in deze beslissing op geen enkel moment gesteld dat de relatie of de gezinssituatie niet is aangetoond. Verder bestaat er niet zoiets als een artikel "40§6" van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. Het middel faalt zowel in feite als in rechte en kan dus niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij machtsoverschrijding op.

Het middel luidt als volgt:

"Het tweede middel is de machtsoverschrijding gelet op het feit dat de beslissingnemende overheid geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker inwonende is bij zijn vriendin die van Belgische nationaliteit is en dit sedert 2009 danig dat wel degelijk is tegemoetgekomen aan artikel 40bis, §2, 2° van de wet 15.12.1980 en hij het bewijs levert van een duurzame en stabiele relatie.

Door geen rekening te houden met deze elementen, gaat de beslissingnemende overheid over tot machtsoverschrijding.

Tevens heeft mevrouw E(...) O(...) een inkomen van 1600 euro netto per maand waardoor zij beiden van dit inkomen kunnen leven en een waardig bestaan kunnen leiden zowel voor zichzelf als voor verzoeker.

Dat de grens voorzien in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 dan ook is overschreden.

Het tegendeel beweren, is een miskening van de werkelijkheid.

Dit argument kan dan ook niet verder ingeroepen worden door verweerster.

Het tweede middel is gegrond."

2.2.2. De bestreden weigeringsbeslissing werd niet genomen op grond van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, maar op grond van artikel 40ter van deze wet. Verzoeker steunt ook zijn tweede middel op een verkeerde lezing van deze beslissing.

Verder betoogt verzoeker wel dat zijn vriendin een inkomen heeft van 1600 euro netto per maand, maar deze argumentatie volstaat niet om de bestreden weigeringsbeslissing als niet deugdzzaam af te doen. Immers blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de stukken die door verzoeker werden neergelegd blijken te geven van een netto-inkomen van 797,87€ per maand, en niet van 1600€ per maand. Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten te weerleggen dat de verwerende partij de bij de aanvraag gevoegde documenten niet correct of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft beoordeeld. Het louter tegenspreken van het standpunt dat werd ingenomen in de bestreden beslissing volstaat geenszins.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Het derde middel is gesteunde op "humanitaire redenen"

"Het derde middel is gesteund op humanitaire redenen.

Het kan niet zijn dat er geen rekening wordt gehouden met feit dat verzoeker niet terugkan naar Nigeria nu hij een standvastige relatie in België heeft opgebouwd.

Het tegendeel beweren is de werkelijkheid geweld aandoen en een drogreden zoeken om alsnog verzoeker van het grondgebied te laten verwijderen.

Verzoeker woont sedert 2009 samen met E(...) O(...) van Belgische nationaliteit en heeft dan ook een standvastige en stabiele relatie.

Verzoeker en zijn levenspartner hebben ook voldoende inkomsten om in een waardig bestaan te kunnen voorzien en dit te garanderen.

Het derde middel is gegrond."

2.3.2 De verwerende partij stelt dat dit middel onontvankelijk is, omdat geen rechtsregel noch rechtsbeginsel wordt aangevoerd en het zodoende onmogelijk is om hierop een antwoord te bieden.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

2.3.3. Verzoeker blijft hier in gebreke. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het middel is onontvankelijk.

2.4.1. In een vierde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het luidt als volgt:

“Het vierde middel is gesteund op artikel 48.4 §2 van de wet van 15 december 1980 namelijk het bestaan van zwaarwegende gronden welke een reëel risico doen ontstaan van ernstige schade.

Dat verzoeker een duurzame en stabiele relatie heeft.

Dat verzoeker dan ook het risico loopt ernstige schade te zullen ondervinden.”

2.4.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van een aanvraag strekkende tot gezinshereniging, met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en heeft geen uitstaans met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, bepaling die betrekking heeft op de criteria tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingevolge een asielaanvraag.

2.4.3. Het middel kan derhalve niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS